

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાખિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૫૫૮ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ . રા. લા. કૃ. ખ. રો. તથા ના. ને

વિષય ૪ - ૧ : ૩

શલોકો મોટો તથા નાનો.

(રચન.૨-પીર શમ્સ તથા પીર સદરહીન.)

[ગુજરાતીમાં.] આવૃત્તી પહેલી નકલ ૫૦૦

મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

ધી ખોળ સિધી છાપખાતુ.

૧૧૩, પાલખી મહોલા,

મુબઈ નં. ૬.

ALL RIGHTS RESERVED

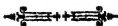
આ પુસ્તક મેનેજર વલીભાઈ નાનજીએ ધી “ખોળ સિધી પ્રી. પ્રેસ”

૧૧૩, પાલખી મહોલા, મુબઈ નં. ૬ માં મુખી લાલજીભાઈ

દેવરાજ માટે છાપી અને મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજે

ધી ખોળ પ્રી. પ્રેસ, ૧૧૩, પાલખી મહોલા

મુબઈ, નં. ૬ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૭૭.

સને ૧૯૨૧.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અ. રા. વિ. પા. ઇ.
ગુજરાતી ઓપીરાઈટ-સંગ્રહ
૬-૫૫૮

૬-૫૫૮

શલોકો-મોટો.

(રચનાર-પીર શમ્ભ.)

- સતગુર કહેરે દીલમાંહે દેવલ પુછ્યે, અને દીલમાંહે દેવ દુઆર,
નિલમાંહે સાંઈયા આપે વસે, અને દિલમાંહે આપે દીદારે. ૧
- સતગુર કહેરે આપે હરીયા લહેર હે, અને આપે દેવ મોસાર,
આપે સખકું દખત હેય, પણ અંધેકે મન દુરે. ૨
- સતગુર કહેરે સતપંથી તે જે સતમું રહે, અને યુરો ન રાખે મન,
સતપંથી તે સાચા કહીયે, બાકી સરવે રદે. ૩
- સતગુર કહેરે સતપંથી તે મુર ધ્યાનમું, અને મુરને હે મુર,
તે ઉપર કોઈ ખનું કાઢે કહેરનું, તોય મુર ન છોડે મુરે. ૪
- સતગુર કહેરે જેણે રંગ લીયા અમતણા, તેને કેસા હે ગુમાન,
જે જેવાં હોવે મોમનાં, તે તેવો લાવે ઇમાનરે. ૫
- સતગુર કહેરે જેસા છવ હોવે આપણા, તેસા તું અવશને યુજ,
જેણે પારકું રખ્યા જુઠકા, તેતો આપે હોસે જુઠરે. ૬
- સતગુર કહેરે હીસમોતી લાલ હે, તે સખ બબર ચોક વેચાય,
તે જેણે કામ લીયા બાઈને હાથમાં, તેને લાલ મોતી ન સોહાયરે. ૭
- સતગુર કહેરે અને સરવે જુગ રખ્યા, અને રખ્યાં સહિનાં મન,
જે મોમન જેવું બોલસે, તેનું તન મન તેવું પ્રાણરે. ૮
- સતગુર કહેરે જેણે ધરમ જોયા સતના, અને જોયા વેદ વીચાર,
તે ઇમાન રાખસે સતમું, અને ગુર ઉપર રાખસે પ્યારે. ૯
- સતગુર કહેરે જેણે વેદ જોખને વીચાર્યું નહી, અને તેનું વેદમું નહી કામ,
તે કાલા આચા ને જુલા મયા, તેની વેદમાંહે ના સાંખરે. ૧૦

- સતગુર કહેરે ભમગનાન માંહે જો રહયા, વળી દાનત રાખે ઠામ,
તે તો સોળ કલાની ભેતમાંહે, તેને મુજે સરવે કામરે. ૧૧
- સતગુર કહેરે જેણે કળા બેઠ દીનકી, તે જીવ પરલે નઈ જાય,
જાણે સતગુર સમજ ભાઈ તે, અતે ભેળાં થાયરે. ૧૨
- સતગુર કહેરે અમારા રંગ જે દખસે, તેને દીન મુજે સાર,
તે બે લાખ આવી વેરી મલે, તોય ન મલે સતની સેવરે. ૧૩
- સતગુર કહેરે દખ્યા બેલ જેણે સતમુ, તે કેમ મલે સતમુ નહ,
તો બે લાખ કરોડ અસ્તી આવી મલે, ભાઈ તે માંહે સરવે તેહરે. ૧૪
- સતગુર કહેરે સાર મુ' થાસે તે લોકની, જેને નથી વેઠ વીચાર,
તે વાણ ન બોલે સત ધરમની, ભાઈ ગનાન ન બોલે તેહરે. ૧૫
- સતગુર કહેરે જેને કલેજે બાંણુલાગાં નહ તણાં, તેની દ્રસ્ટી અવર કેમ જાય,
તેનું પીઠ ચાલે મરત લોકમાં, તેની મુરતી આકાસે જાયરે. ૧૬
- સતગુર કહેરે મુરત નીરત જેની રેણી માંહે, અને સેત સોહાય તેને સાર,
ચાર મુરત મુજે દીપક તેને દીલમાં, તે જ'પે અજખ્યા જાપરે. ૧૭
- સતગુર કહેરે અજખ્યા જાંપ જીસ ઘટ વસે, તીસ ઘટમાં સર્ધ દીપક જાણુ,
સોળ કળા મુજે તેને દીલમાં, ભાઈ તેને કળજીગ ન છુપે જાણુરે. ૧૮
- સતગુર કહેરે તે દીપક જાખ્યા જાંપમુ, તે માંય મુરત નીરત સમાય,
સતસો તેને જીભે રહે, ગુર કહે હું પાસ તેને સહી જાણુરે. ૧૯
- સતગુર કહેરે જેના દીલમાં ગુર બ્રહ્મા વસી રહયા, તેને કેમ મુજે નીંદા ચેન,
તે સંસારની વાત સાંભલે તોય, ન ડાલાવે પોતાનું મનરે. ૨૦
- સતગુર કહેરે જેના ઘટમાંહે પીરસાહ વર્યા, અને ભરપુર બેઠા જાણુ,
તેને સેતાન કેમ લોપસે જે દીલ માંહેથી મારી કાઢસે કાળરે. ૨૧
- સતગુર કહેરે સેતાન તેને લોપસે, જે જીવ બેગનાની થાય,
તે જાણી જીજી છાંદા રાખસે, તેને મુવે મોક્ષ ન થાયરે. ૨૨
- સતગુર કહેરે છાંદા નેહ ન રાખીયે, અને છાંદે મોખ ન થાય,
સતગુર સરેવો સાચમુ, તો પાપ નજીક ન થાયરે. ૨૩
- સતગુર કહેરે પાપ તો જીગમાંહે અતીઘણું, અને મહુ સજા છુંદાય,
સતીજન જીગ ન બોલીયે, જે રોહસ મારજી હારા થાયરે. ૨૪

સતગુર કહેરે જીસ માંહે ગુર પસઘાં, તેની આખીયું હુમ અનત,
 તેને લાખ અંધારાં આવી વસે, તોય ન મેલે સતગુર કારે. ૨૫
 સતગુર કહેરે ગીનાન વીચારી જે ચાલીયા, તે ફનીયાસુ રહેસે ફર,
 સંસાર સાગર તો મહા દુખ હે, અને સતગુર બીજે મ બહુરે. ૨૬
 સતગુર કહેરે તીરથ નાહીયે લવેણી, જ્યાં નરીજન હેય હબુર,
 તે પાપ છોડાવે જુગ ચારનાં, જે મનમાંહે ન આલે મોટરે. ૨૭
 સતગુર કહેરે ગુર નર કોનું એક હેય, તે વસે છે મીલછા માંહે,
 તેને સરેવળે રહેહસું, અને મનમાંહે ન લાવળે મોટરે. ૨૮
 સતગુર કહેરે જ્યાં ગુર પસઘ પધારીયા, ત્યાં કથતગું છે બહુ જોર,
 ત્યાં જુઠો બોલીને જીવ છોડાવસે, લાધ તેનું કથત છે નામરે. ૨૯
 સતગુર કહેરે પતંગ એકતીલ તોલ હુએ, અને વનસ્પતી ભાર અઢાર,
 તે એક તીલ પતંગ જે જલાવસે, તો અઢાર ભાર યુગ યુગ જલાયરે. ૩૦
 સતગુર કહેરે કાયામાંહે અઢારભાર વનસ્પતી છે, અને તેને લાગે અનત ખેલનુકળ,
 કાળ કરોધ જુઠ કરે આતમા, તે પતંગ જીવું જલાવે સારે. ૩૧
 સતગુર કહેરે જીસ મુખથી હરી નામ જંપીયે, તીસ મુખ વરસે ગુર,
 તીસ મુખથી જે જુઠ બોલીયે, તે સતપંથી નહી સારે. ૩૨
 સતગુર કહેરે સતપંથી ધન જે મીલછામાંહે લગસે, તેનું ધમાન એકુ થાયે,
 તે તો ચાર જુગમાં જુદ્યા, પછે આખર નરો બાયરે. ૩૩
 સતગુર કહેરે રેસા હતા તે ફરી રહ્યા, અને ઇ છે સતગુરની સાંખ,
 હવે ધમાન જે તમે ડાલાવસો, એવો અવતાર ફરી નહી થાયરે. ૩૪
 સતગુર કહેરે છેલી નીરાની એ કહું, અને તેરસો સંધનો દાર,
 હવે ચેતજ હારા તમે ચેતજો, એમ બોલ્યા સતગુર સમસ પીરે. ૩૫
 સતગુર કહેરે છેલી સુધે આવીયા, અને આપ્યા ગતમાંહે બહુ,
 હવે ગતમાંહે જેણે ન ચેતીયા, તે નરો પડસે નીરવાહરે. ૩૬
 સતગુર કહેરે ગતમાંહે સરવે વાપીયા, અને વાપ્યા રૂવ નારાયણ,
 જેણે બહુ ગતમાંહે જુઠ બોલીયા, તેને નહી મહે ગુસ્તર બહુરે. ૩૭
 સતગુર કહેરે વેળા આવી જમ તણી, તેમાં કોહ ન ચાલે જોર,
 આ જમને જોરી જે ચાલસે, તેણે જોત દીઠી છે મૂંધરે. ૩૮

સતગુર કહેરે જમને બેડી જે ચાલસે, તેણે જોત દીડી સહી સારુ,
 તેં તો જોત છે દીનની, તેને દુનીયા ન જાણે કોયરે. ૩૯
 સતગુર કહેરે દુનીયાં તો સગલી પતંગ તોલ હે, અને વસેછે અકાર ભારમય,
 તે પતંગ છસ ઘટ વાપીયા, જાણ તાણું પ્રીત મ રાખરે. ૪૦
 સતગુર કહેરે આંધે વલગીઉં પતંગીઉં નહી, તે જોત દેખી નાસી જાય,
 તેણે જોતનો ભેદ ન જાણીયા, તે આપે બળી બળી જાયરે. ૪૧
 સતગુર કહેરે સરવ દુનીયાં જોત નવ દેખે, અને જોત દેખી નાસી જાય,
 તે જોતનો ભેદ જે બાહર કાઢીયે, તે દુનીયામાં ષેલો કેવાયરે. ૪૨
 સતગુર કહેરે દુનીયાં સરીખો ચાલીયે, તો દુનીયાનો માણસ કહેવાય,
 પછે સરગતો કરમે મલે, અને દુનીયાં સરીખો થાયરે. ૪૩
 સતગુર કહેરે દુનીયાં સરીખો જે ચાલસે, તેનું મન રાખે સખ કોઈ,
 જે વાટ છોડી ઉવાટે ચાલસે, તેને કાંઈ ન કેવાયરે. ૪૪
 સતગુર કહેરે દુનીયાં છોડી જે દીનનું ચાલસે, તેનું આસણું શાહપીરને પાસ,
 ત્યાં ફરસન દેખે તે ગુરનાં, તિયાં દુનીયાં થાયસે હલાખરે. ૪૫
 સતગુર કહેરે દુનીયા કાલે ફનાહ હોઈ જસે, તમે મત છોડો સાહપીરનું રંગ,
 જે સીર કાપી સંસાર લીયે, જાઈ તોય ન છોડો સાહનું સંગરે. ૪૬
 સતગુર કહેરે પીયુ તો વસે છે જોતમાં, તે આવસે ઘટમાં જાણુ,
 તે ઘટમાં દીવો દીજે ધરમનો, તો ધરમ ઉતારે પારરે. ૪૭
 સતગુર કહેરે ધરમ તો મોટું સાચનું, તે સાચો સાચ કેવાય,
 જેના ઘટમાં ગુરજ વાપીયા, તે કુડનું ન રાખે હેતરે. ૪૮
 સતગુર કહેરે કુડનું ધરમજ જાયસે, અને ઘટમાંહે પડે અધકાર,
 તે સુખથી ગતાનજ બોલશે, અને મનમાંહે બાજી કારરે. ૪૯
 સતગુર કહેરે એવા કુડ કપટ સરવે મેલજો, અને લેજો ધરમ આચાર,
 કયા કાચી કાલે ગળી જાઈસે, પછી આગલ થાશે દુખ અપારરે. ૫૦
 સતગુર કહેરે કાલે કાળજ આવશે, અને લેસે છવ હોઈ,
 ત્યાં એકલું સહી કોઈ થાસે, ત્યાં કુડાં થાસે ખુશરે. ૫૧
 સતગુર કહેરે ખરાને સીર છવ દરાવસે, અને બેસશે શાહ પીરને હજુર,
 જ્યાં ત્યાં જાહુ રોશે, અને રોશે સમાને પાસરે. ૫૨

સતગુર કહેરે ધરમ હમારો કિતમ છે, તે કિતમ સદા સહી બાણ,
 સતપંથ સોળ કળાશુ કિંગીયા, જેણે જાણ્યો અમારો બેઠરે. ૫૩
 સતગુર કહેરે અમારો ભેદ જેણે જાણ્યો, અને જાણી અંતરની વાત,
 તીસ ઘટ નીંદા ન હોસે પારકી, તે સતની કરશે વાતરે. ૫૪
 સતગુર કહેરે જીસ ઘટ નીંદા વાપરી, અને વાપરી અજાણી વાત,
 તીસ ઘટ સેતાન વાપીયા, તે અકુરા દીલના કેવાયરે. ૫૫
 સતગુર કહેરે જીસ ઘટ ઓછા વાપર્યો, અને નહી ત્યાં કિતમ વાત,
 તીસ ઘટ ફલ ફિલયાં, તે ફળ દાડવનાં નીરવાણરે. ૫૬
 સતગુર કહેરે ફળ દાડવનાં ત્યાં ઉક્ષટે, ત્યાં સત ન મુજે જગારે,
 તે ગતમાં આવીને બેસશે, પણ નીંદામું રાખશે વેવારે. ૫૭
 સતગુર કહેરે પાપી તો પણ જીવશે, તેને અમારી છે આશીશ,
 તેનું કોઈ જીવ નહિ છોડાવશે, તે પડશે નરગ દુવારે. ૫૮
 સતગુર કહેરે જીસ ઘટ નીંદા વાપરી, તીસ ઘટ સેતાન પ્રકાશ,
 તે એખ કાઢે સહુ તણાં, તેને બેકોલી સહિ જાણરે. ૫૯
 સતગુર કહેરે સંસાર નાગો ને દિન મુનું, તે માંહે જે એખ ઠાંકે જાણ,
 સતપંથી તેનું નામ કહિયે, જો કેના એખ ન કાઢે બહારરે. ૬૦
 સતગુર કહેરે ધરમની વાણીયે ચાલજો, અને ધરમનો છાનો કરજો નેહ,
 જે ધરમને પાળે સતપંથી, ભાઈ સતપંથી તેનું નામરે. ૬૧
 સતગુર કહેરે જ્યાં નીંદા થાય દુનીયાં તણિ, ત્યાં નહી અમારું કામ.
 ત્યાં બેસી જે કાઈ સાંભળે, તે જાણે સેતાનના કામરે. ૬૨
 સતગુર કહેરે નીંદાચે રાવણુ મારીયો, અને માર્યો કોરવ દુરબોધન હાર,
 નીંદાચે ગાંગીયા લીખમ ગયો, અને ગઈ હેમાવન્તી નારરે. ૬૩
 સતગુર કહેરે નીંદાચે સંખો મારીયો, અને નીંદાચે હસ્તીકંસ જાઈ,
 નીંદાચે ત્રીસકું ગઈયો, જેની કુળ હરીચંદ કેવાયરે. ૬૪
 સતગુર કહેરે નીંદાચે પાંચને બોળીયા, વસી પેલાજની કુળ કેવાય,
 તે ધરમ કરતા એકઠા, તે નીંદાથી અવગતિયા થાયરે. ૬૫
 સતગુર કહેરે નીંદાચે સાતને હરાવીયા, તે હરીચંદની કુલ કેવાય,
 તેણે એખ ચકાવ્યા તારા રાણીને, તે પડ્યા ગોડ અંધાર જામરે. ૬૬

સતગુર કહેરે જે ધરમ કરતા એકઠા, અને રચતા નરજોત હજુર,
 તે જાણી અજાણી વાતુ કરતા પારકીયું, તેથી પડયા ગોડ અધારે જામરે. ૬૭
 સતગુર કહેરે જે ધરમીને એખ ચડાવતાં, તે ધરમી ગતમાં બેસતા જાણુ,
 સાત સરગમાંહે તે પોચીયા, સતી તારા રાણી હરીચંદ જાણુરે. ૬૮
 સતગુર કહેરે નવ કરોડની નીંદા મંડાવી, તે સતાવીસ કરોડ માંહે,
 તે દીદાર કરતા સરવે એકઠા, તે પાંડવાને દુવારે જામરે. ૬૯
 સતગુર કહેરે તે દીદાર કરતા હરી તણુ, વગી તે નીંદા કરતા તેહ,
 જે નીંદા કરતા સત ધરમની, તે પડયા નરગજ માંહરે. ૭૦
 સતગુર કહેરે પાંડવ સરિખો ભગત કોઇ નહ, જે માંહે કુળ શાહાની આય,
 તે દેખતા નવ કરોડ પોચીયા, તે અલીયાગતને આધારરે. ૭૧
 સતગુર કહેરે નીંદા સરીખો પાપ તો કોઇ નહ, જેણે લુટા આલમ સંસાર,
 સતપંથીની જે નીંદા કરતા, તેને હલીયા દોજક ન રાખે જાણુરે. ૭૨
 સતગુર કહેરે હલીયા દોજકમાં જે જીવ પડયે, તેને ત્યાં મુખ નઈ લગાર,
 તેને એક ખાઈ બીજે આરોગસે, તેના એવા દવાલજ થાયરે. ૭૩
 સતગુર કહેરે તે સતાવીસ કરોડમાંથી પરલે ગયા, જેણે રાખ્યો પરનીંદાસુ નેહ,
 તે ઠાલા આવ્યા ભુલ: ગયા, તે પાંડવ દેખતાં જાણુરે. ૭૪
 સતગુર કહેરે નીંદાયે ચોવીસ કરોડને બોળીયા, અને બોળ્યા હાજસ હજુર,
 સતગુર બ્રહ્મા પીર સદરદીન કહીયે, તેનું નખી માહમદ નામરે. ૭૫
 સતગુર કહેરે હરીના સાચા જીવડા ચાલીયા, તે દરશન કરતા નીતો નીત,
 તે માંહેથી પોતાને બોડી ચાલીયા, તે ચોવિસ કરોડ તેને ઠામરે. ૭૬
 સતગુર કહેરે નીંદા કરતા તે જીવની, વગી તે એકઠા બેસતા જાણુ,
 તે નીંદા માંહેથી એટલું પામીયા, તે નરગમાંહે ગયા નીરવાણુરે. ૭૭
 સતગુર કહેરે જે ગુર સાચા દેવતા, તે ગુર સેસ્દીના સીરજણહાર,
 જેણે ગુરનર પીછાણ્યા ઈમાનસું, તેસું નીંદાનું ન ચાલે જોરરે. ૭૮
 સતગુર કહેરે અમે અપરાધી બહિ લાનીયા, અને લાવ્યા સંસાર સાગર માંહે,
 અમારા વચન જે માનશે નહી, તે જાશે નરગ માંહેરે. ૭૯
 સતગુર કહેરે અમે અથર વેદ લાંખીયા, તે અમારા મુખથી જાણુ,
 તે અમારા મુખની લાખ્યા નહી સાંભળે, અને રાખસે નીંદાસુ નેહરે. ૮૦

સતગુર કહેરે નીંદા એવી બળીયે, જેસી કુંવારી કન્યા બળુ, નીંદા પારકી જે કરે, તેને કુંવારિ કન્યાનુ કલંકજ બળુરે. ૮૧
 સતગુર કહેરે કુંવારિ કન્યા ધરમ ઠામ છે, તેને પીતા લાગે પાય, તે પીતાને કન્યાનુ કલંક ચડે, જે કરે પારકી નીંદા બળુરે. ૮૨
 સતગુર કહેરે દસ આસમાન અમે જોયાં, અને જોયાં સરવે સંસાર, સહુમાંહે અમે જોધ્યાં, તો નીંદાની બહુ છે પુકારે. ૮૩
 સતગુર કહેરે સતપંથ સરીખો કોઈ નઈ, જેની નર પાસે છે સાખ, તે સતપંથ પુબાનુ ધરમ સરવે જાસે, જે નીંદાસુ રાખે વેવારે. ૮૪
 સતગુર કહેરે નીંદાએ ધરમજ જાશે, અને નીંદાએ જાસે વેવારે, નીંદાએ સરમજ જાશે, અને નીંદાએ જાશે દિહારે. ૮૫
 સતગુર કહેરે નીંદાએ બંધવ લડસે, અને નીંદાએ પુત્ર પીતાની કરે ઘાત, નીંદાએ નારીને કલંક ચડાવસે, નીંદાએ માતાને પુત્ર મારે લાતરે. ૮૬
 સતગુર કહેરે નીંદાએ કલંક ચડાવસે, તે સતપંથીને છે હરામ, નીંદા એવી છે પાપણી, જેથી બગડે સરવે કામરે. ૮૭
 સતગુર કહેરે જ્યારે એવી પાંચ હુત્યા સતપંથમાં થાશે, તારે અમે તે છપી જાય, જે ગત મેલા મલી પાપ ઉતારશે, ભાઈ તોય પાપ ન જાયરે. ૮૮
 સતગુર કહેરે જ્યારે પાંચ હુત્યા એવી વાપરે, તારે નર તે નીરાકાર થાય, તે ગત મલી બેસસે, તે કરસે અધરમ અન્યાયરે. ૮૯
 સતગુર કહેરે તે પોતે પાપ ન ઉતરસે, અને જે ગત કરે તે સાર, કલસ ગુર બ્રમાજ આપે જોતમાંહે રાખસે, આપે કરસે રાજદુવારે. ૯૦
 સતગુર કહેરે હુકીકતી ગીનાની સતપંથી, તેનું સદાઈ સાચસું વેવાર, તે નીંદા જુઠથી અળગો રેસે, અને દુરથી રાખસે ધમાનરે. ૯૧
 સતગુર કહેરે નરતો આગે દેવતા, અને તેની સરવ જોતજ બળુ, તેનું ઘડી ઘડી માંહે રૂપ છે કોડામજુ, ભાઈ તાસુ રાખો ધમાનરે. ૯૨
 સતગુર કહેરે ધમાન રાખશે તો છુટશે, અને ગુર કહે છે પોકાર, સાચી દસોંદજ આલજો, અને દુરથી લાગજો પાયરે. ૯૩
 સતગુર કહેરે કોલદસોંદનો તમે આલીયો, અને તે માતાના ગીરભાવાસમાંજણુ, તેમ નીંદાનો કોલ પજુ આલીયો, જે નહીં કરવી કેની વાતરે. ૯૪

સતગુર કહેરે દસોંદ આલો તમે સાચસુ, તે નરને હબુરજ બાણ,
 તે પાટો લીધો સવા લાખનો, તે લીધો ટંકશાળનો બાણરે. ૯૫
 સતગુર કહેરે સવાલાખ ત્યાં પામસો, અને જેવાં લીધાં હસે દાન,
 જ્યાં નહીં મલસે આન પાણિ એક તલ, ત્યાં લેસો દસોંદ દાનના કળ. ૯૬
 સતગુર કહેરે સતપથી તમે રહેજો સતસુ, અને તમે આલ્યા કોલ તેનું કરજો વીચાર,
 તે છાપો લીધો ત્રાંબા પાટનો, તે કળી ન ખોટો થાયરે. ૯૭
 સતગુર કહેરે એવો ધરમ કેમ હારીયે, અને દુનીયાની લાજેજ બાણ,
 તે લાજ રાખો છો સંસારની, અને રાખો છો નીંદાસુ નેહરે. ૯૮
 સતગુર કહેરે લાલચ કેળો જીવની, જે કરે પારકી નીંદા બાણ,
 તારે તે બે તડથી ડાલી પડસે, એવો જાસે ધરમ નીમ નીરવાણરે. ૯૯
 સતગુર કહેરે નીંદા કીધે સુ આવે, અને વળી જેથી ઇમાનજ જાય,
 ગુરનરના ત્યાં ચોર કેવાસો, ભાઈ આખર નરગમાં ઠામરે. ૧૦૦
 સતગુર કહેરે સુકળ કામે સરવે તરશે, અને આગલ છે તોલ મીજાન,
 ત્યાં તીલ તીલનાં લેખાં સાહેબ માગશે, તે હાજર ગુર બેસાડી બાણરે. ૧૦૧
 સતગુર કહેરે તોલ મીજાન અમે જણાવીયા, અને તમે ડરજો સરવે સંસાર.
 ને આગલ જાતાં બાણસો, તારે મ કરજો પોકારરે. ૧૦૨
 સતગુર કહેરે અમે પોકારયું અતીઘણું, અને ચવટે ચડી બાણ,
 પણ અમારી પોકાર સાંભલી બેરા થાયો, તેની ત્યાં ન ચાલે પોકારરે. ૧૦૩
 સતગુર કહેરે અમારી પોકાર જે સાંભલે, તે સાંભલે એકાંતે બાણ,
 તે પાંચ હત્યાથી અલગ રેસે, ભાઈ તે માંહે છે અમારું ઠામરે. ૧૦૪
 સતગુર કહેરે અમે આવી તેમાં બેસીયે, અને બોતેર કોઠામાંહે થાય અવાજ,
 રેણી જાય તેની જાગતાં, ત્યાં રચના ગનાનની થાયરે. ૧૦૫
 સતગુર કહેરે અજખીયા જાપ તેને ઘટ વસે, અને કાયામાં થાય જંત્રો અવાજ,
 ત્યાં બોતેર કોઠામાં તાલ તંબલ વાજે, તેની ધાત બાણે વિરલો કોયરે. ૧૦૬
 સતગુર કહેરે તે જીવની જીભ અમતણી, અને વસે તે સંસારજ માંહે,
 તેને બંધ બંધાણ અમતણા, તેની ધાત બાણે કોયરે. ૧૦૭
 સતગુર કહેરે દસ આસમાન તે માંહે વસે, તે માંહે સુરત નીરત સમાય,
 જે જાત કાઢે મનથી, તેની ફરદી ઇમાની થાયરે. ૧૦૮

સતગુર કહેરે સાચા ઇમાની તે કહીયે, જેમાંહે વસે સાચા ઇમાન,
 તે એળ ન કાઢે પારકી, અને દુખ દેવે આપણે મનરે. ૧૦૯
 સતગુર કહેરે ગત સઘળી માં સાહ પીર વસે, અને ગતમાં જોતજી જાણુ,
 તે જોત પ્રકાસ કાંઈક રાખશે, તો તમારા જીવની રેશે રામરે. ૧૧૦
 સતગુર કહેરે ધરમ દાન ગુર મુખે આલીયે, અને દીજે કસોંદનુ દાન,
 ગુરગત હજુર જો આલીયે, તો સાહેબ પુરે મનની આસરે. ૧૧૧
 સતગુર કહેરે જપ તપ ઉતમ ઠામનુ, તે એકાંતે બેસી કીજીયે કામ,
 પણુ જો નીંદા કરશે પારકી, તો વણસસે ધરમના કામરે. ૧૧૨
 સતગુર કહેરે સતનો કોલ નવ આલીયે, અને સતકારણ પોતે લુટાય,
 તે પંડે સુસ્તજ લાવીયે, અને સુરતે તે સત કોલ પાળરે. ૧૧૩
 સતગુર કહેરે સુરા જેમ રણમાંહે લડે, અને સીર કપાવા જાય,
 તે પાછો પગલો નવ ધરે, તે સનમુખ ચાલ્યો જાયરે. ૧૧૪
 સતગુર કહેરે એળ પર દીધે ઇ કામ છે, અને દુનીયામાં કથણી થાય,
 તે જ્યાં તમે બેસો હેતસુ, ત્યાં ભાવ ન રાખે કોયરે. ૧૧૫
 સતગુર કહેરે તે બે ભાવે કેમ રહીયે, અને પ્રોત પોતાની રાખ,
 એવા ભાવસુ કોઈ સાચો મીલે, ભાઈ તેને કોલજ આપરે. ૧૧૬
 સતગુર કહેરે બે ભાવે જે કોઈ રહે, તે ઉપર ભાવ ન રાખે કોઈ,
 તે જેને કાજે અમે આવીયા, ભાઈ તાસુ ભાવજ રાખરે. ૧૧૭
 સતગુર કહેરે અમે આવી જેને મલીયે, તેની કોઈ આગલ ન કરવી વાત,
 જો અંતરનો ભેદ કેને આપશે, તો રીસામણુ અમારૂં થાયરે. ૧૧૮
 સતગુર કહેરે રીસામણુ અમતણુ દાયલુ, તે દાયલુ ઘણા ઘણુ જાય,
 વળી ઉભા થઈ જો તપ કરશે, ભાઈ તોય ન મલસુ જાણરે. ૧૧૯
 સતગુર કહેરે મીલી પાંચ સાત થઈને બેસશે, અને મોટેરા થઈ બેસશે જાણુ,
 ત્યાં અમને મ જાણુજો, જ્યાં નીંદા થાય નીરવાણુરે. ૧૨૦
 સતગુર કહેરે જ્યાં નીંદા થાય ને રીસ ધણેરી, અને કરોધ મોટેરા થાય,
 તે કાલે મોટે ચાલશે, તે તમે સાને કરો એવાં કામરે. ૧૨૧
 સતગુર કહેરે જ્યાં અનત દેવ આવી મલસે, અને મલસે તે આલમ ને સંસાર,
 તે માંહે કાલે થોડે ચાલસે, અને ઘણું થાસે ખુવારે. ૧૨૨

સતગુર કહેરે જ્યારે સ્મિત તમે લખી, તેમાં લખી છે પ્રીત અપાર,
 જે કાલે પ્રીતજ દુરથી, તારે આગલ શું રસો જવાબરે. ૧૨૩
 સતગુર કહેરે કાયા કમી કાલે નહીં જામે, તારે લવને થાશે દુખ અપાર,
 તે લખે તમે રાખને સતમુ, અને પારથી નીંદા મ કરને ભાગરે. ૧૨૪
 સતગુર કહેરે ચૈતણુદશ તમે ચૈતલે, અને કહું છું છેલી વાર,
 ત્યાં અમે અખાડે ચડી પાકરણું, ત્યાં ચાર યાચો નીરવાણરે. ૧૨૫
 સતગુર કહેરે ખરબડી તમે જાગલે, જે વેલા ગુરની કહેવાય,
 પિતાનું પીડ તમે સાચવલે બાઈ, ધીજન શું છે કામરે. ૧૨૬
 સતગુર કહેરે અંતરનો ભેદ કેને ન આશીયે, જે સીર કાપી દીધે હાથ,
 જે જે સીર કાપી દીધે આપણ, ભાઈ તોય ભેદ ન આપરે. ૧૨૭
 સતગુર કહેરે સીર દીધો તો શું થયું, જે રીઝા ન જીનું જાણુ,
 પુણુ કરકા કરે કાયા તણા તોય, અજગ્યા જાપ વીના કુડાં કામરે. ૧૨૮
 સતગુર કહેરે ધરમ તેને આશીયે, જે હોવે ધરમી માહા મુંબણુ,
 અવર કોઈ માથે આવી પડે, કોઈ દુરામનની શેજજ જાણુરે. ૧૨૯
 સતગુર કહેરે શેજ જળ તો કષ્ટ તણી, તેનું અંતે જાગે જોર,
 પણુ નાચયણુ નામ જેને રહેલે વસે, તે જથે અજગ્યા જાપરે. ૧૩૦
 સતગુર કહેરે સીર પડે તો ચહી રઈયે, પણુ ન કાઢીયે પિતાનું ભેદજ ખાર,
 જે લવને અમે કોલજ આશીયે, ગુર કહે તે અમ સાથે જાણુરે. ૧૩૧
 સતગુર કહેરે સંગત અમારી છે સાચની, અને સાચે ભાવે હું તારણહાર,
 તે તો ઉવાટે નહીં ચાલસે, જેને અમારી સંગત થાયરે. ૧૩૨
 સતગુર કહેરે સતે થઈને ચાલીયે, અને સતનો કરીયે શણગાર,
 સત નામે જે સુરૂળ કામ કીજયે, તો પામે સત દીશરે. ૧૩૩
 સતગુર કહેરે હિદાર કીજે શાહ અલીતણા, અને કીજયે પુરે વીંધાસ.
 કમાન રાખીયે સાચનું, તો પાસીયે શાહના દીશરે. ૧૩૪
 સતગુર કહેરે હિદાર કોજે શાહ તણુ, વળી તેનું ન જાણીએ ભેદ,
 તે જેજ પાવડઆને પાને ચડે, ભાઈ તેને તેજો હિદારે. ૧૩૫
 સતગુર કહેરે રહેલ નીરમલ કીજયે, અને મનમાંહે મેલ મ આણુ,
 જે કાયા કસાવો આપણી, તો ધરમને આલો માનરે. ૧૩૬

સતગુર કહેરે રહી દીછે ધરમમાં, અને દીને સાચું બાણ,
 સાચા થઇને ચાલીને ફ્રે થઈ, જેમ બીજો ન જાણે કોયરે. ૧૩૭
 સતગુર કહેરે છસ ઘર ધમાન નહી સાચસું, તે કુડાં ચડાવે આલ,
 તેને દીઠે સાચ તો ગમે નહ, તેને સહિ નરગી જાણુરે. ૧૩૮
 સતગુર કહેરે દાસ હમારા તે કહીયે, જે દીયે દસોંદનું દાન,
 તે હોમ ગરીબ કોઈ એજ ચડાવે, લોચ મુખથી ન બોલે વાણુરે. ૧૩૯
 સતગુર કહેરે દાસ હમારા તે કહીયે જે કેને ન આલે એજ,
 બાકી તો સરવે દાસ છે, પણ આખર પાસે રહે. ૧૪૦
 સતગુર કહેરે દાસ હમારા તે કહીયે, જે દુનીયાસું અંધા જાણુ,
 જ્યાં નીંદા થાય કોઈ વાતની, ત્યાં મુરતી ન રાખે જાણુરે. ૧૪૧
 સતગુર કહેરે દાસ હમારા હોઈ રહયા, જ્યારે કેવાણા સતપંથી છવ,
 જે એજ ફંદે પારકા, તે સતપંથી નહ તે ચોરરે. ૧૪૨
 સતગુર કહેરે સતપંથી તો ઉતમ અવતાર છે, તેને સહિ કહે છે દાસ,
 તે સતપંથી જ્યારે જુદું બોલશે, ત્યારે જાણે મધમ અવતારરે. ૧૪૩
 સતગુર કહેરે ચાર જુગમાંહે છવડા આવ્યા, અને ફરતા સતપંથજ માંહે,
 જ્યારે કુસંગતીયા સંગે બેઠતા, તારે થયા છે ગુરનરના ચોરરે. ૧૪૪
 સતગુર કહેરે સતપંથી હવે તમે ચેતજો, અને વારો પાતાનું મન,
 હવે એક તીલ જુદું બોલસો, તો ગુર કહે નહ પામે મોક્ષરે. ૧૪૫
 સતગુર કહેરે ચાર જુગનાં છવડા જુટીયા, તે બેઠા જુવે છે વાટ,
 તે માંહે જુઠા થઈ ચાલસો, તો શું દેખાડશે મુખરે. ૧૪૬
 સતગુર કહેરે જેણે પાતાનો છવ ન વારીયો, ને બીજાને દે છે દુખ,
 તે આગલ જાતાં જુઠા પાસે, બાહ તે છવથી રહેજો દુરરે. ૧૪૭
 સતગુર કહેરે સેવા કીજે સતપંથની, અને તે ગુરગતસું પ્યાઈ,
 પણ નીંદાથે મન નવ રાખીયે આપણું, જેથી ધરમ સરવે જાયરે. ૧૪૮
 સતગુર કહેરે અમે પાકારનું બોતકર, અને વેદમાંહે દીધી સાખ,
 ગુરગત સાથે બેસતા, પણ છવ ન રાખે ધમરે. ૧૪૯
 સતગુર કહેરે પુરવ જનમના જે પાપી થયા, તે ન મેલે પાતાનું ધામ,
 તે ગત જુમતામાંહે આવી ભસે, તોય ન મેલે પાપનું કામરે. ૧૫૦

સતગુર કહેરે લીખ કડવા તે મીઠું ન હોવે, જો દીજે સરવે જુગકા રસ,
 તે દીર્ઘરે રખે શાંદ અલી તણા, તોય કડવાઈનું ન જાય કસરે. ૧૫૧
 સતગુર કહેરે તે દેગદ દુનીયા તેને માનવે, તે લીખથી ન છુટે પાપ,
 તે ભેળા જો કાંઈ બોલીયે, તો ઉલટો દોઢકે જાયરે. ૧૫૨
 સતગુર કહેરે જીસ મુખે હરી નામ જપીયે, અને નામ નારાયણનું જાણુ,
 તિસ મુખથી કેને આળ બોલીયે તો કેમ કરી પામીયે મોક્ષરે. ૧૫૩
 સતગુર કહેરે જીસ મુખથી અમરત જમીયે, અને તીસ મુખ ખીર ન ખાંડ,
 તીસ મુખથી કેને એજ ચડાવીયે, તારે તે જમ્યાના કેવાં ફળરે. ૧૫૪
 સતગુર કહેરે તમે નેહજ રાખો ગુરનર સાહસુ, અને ગુરનરની જાણુ વાત,
 તમે ચીતમાંડે ચેતિ બોલશે, તો લખે જખરાઈલ હાથરે. ૧૫૫
 સતગુર કહેરે જ્યાં થકી તમે અવતરા, અને અવતરા સંસારજ માંહે,
 તે દિનથી અમે લેખો માગશુ, અને ધરમ પાપનું જાણુરે. ૧૫૬
 સતગુર કહેરે લેખો થાશે ગુરનરના હજુરમાં, અને પાસે ગુર બેસાડી જાણુ,
 ત્યાં ધરમ તમારો તોલસે, અને ચડસે કાગળે જાણુરે. ૧૫૭
 સતગુર કહેરે ધરમ ફસાંદ દેતા જે પુરા પડસે, તે થાશે તોલા તોલ,
 પછે તો ગુરનરને હાથ છે, તે તોળ્યાની સુધજ જાણુરે. ૧૫૮
 સતગુર કહેરે પાપજો એકતીલ વાધસે, વલી નારાયણને હજુર,
 તીયાં છેવ ઘણું પસતાસે, અને પડશે ધા માથામાં જાણુરે. ૧૫૯
 સતગુર કહેરે અદલ કરસે મોરો સાંઈયા, ત્યાં ખમીયાના ફળજ જાણુ,
 જે ખમીયા રાખે દેહીમાં, તેને ત્યાં થાસે સલામરે. ૧૬૦
 સતગુર કહેરે પાંચ તતવમાં સરદાર છે, ભાઈ તેનું ખમીયા નામ,
 જે ખમીયા રાખે દેહિમાં, તેને ત્યાં ઉઠી કરે સઉ સલામરે. ૧૬૧
 સતગુર કહેરે વગત રાખીયે આપણી, કેને મુખથી ન બોલીયે લગાર,
 એકાંતે ચાલીયે મનસુ, તો આગલ પામસો વરનું મોક્ષરે. ૧૬૨
 સતગુર કહેરે એકાંતે ધરમજ કીલયે, અને ગતને કીજે સલામ,
 હાલ વાયકે ગતમાં ચાલીયે, તો આગલ પામશે મોક્ષરે. ૧૬૩
 સતગુર કહેરે છાનુ ધરમજ રાખીયે, જેમ બીજે ન જાણે કોઈ,
 ગત આગલ અરજજ કીલયે, તો ચઠે ચડીને ભેશે દિવારે. ૧૬૪

સતગુર કહેરે રેણી જાગીયે આપડે, જાગી જાપીયે શાહ પીરકો નામ,
 નીંદા થાય ત્યાંથી ઉઠી જામયે, તો રેણીનુ મુલ પામો અમર ઠામરે. ૧૬૫
 સતગુર કહેરે રેણી જાગે આપડે, પણ મનથી ન મેલે અહંકાર,
 તેને મુઠા ચોરજ જાણજો, તેની વેદમાંહે છે પોકારરે. ૧૬૬
 સતગુર કહેરે વેદ પોકારે ચોમુખથી, જે માંહે જામાજની સાંખ,
 જે વેદ વીચારી નમ ચાલશે, તે કેમ આવે અમારે દુવારરે. ૧૬૭
 સતગુર કહેરે ઘર અમારો છે દાયલો, તેમાંહે ઘાટીયું છે અપાર,
 એક એક ઘાટીમાંહે સોળ ચોક છે, તે બીન ખમીયા ન આવે હાથરે. ૧૬૮
 સતગુર કહેરે ખમીયા કીજે સત ધરમની, જેમાં દેવ ભર્યા છે અનતઅપાર,
 તે દેવની સભા તો પામીયે, જે રેણિ રહીએ જાગી જીકરજ સારરે. ૧૬૯
 સતગુર કહેરે ધરમી કારણ અમે આવીયા, અને જોયા સતપંથી જીવ,
 જે સતપંથી સાચા ઈમાનસુ, તે અમારા સાચા ઉતાક મીતરે. ૧૭૦
 સતગુર કહેરે સતપંથી તેનું નામ કહિયે, જેણે પંજલુ માર્યા કાળ,
 ખમીયાના ખડંગ તેને રહેહે સમાણુ, ભાઈ તેને કહીયે ઉતાક મીતરે. ૧૭૧
 સતગુર કહેરે સતપંથ માંહે ચાર દેવતા, અને ભગત તેના નામ,
 પેલાજ હરીચંદ જીજેશંકર, પીર સદરદિન તેને સાથરે. ૧૭૨
 સતગુર કહેરે હેતજ ખાણુ માંહેથી તે નીપના, આજ ચક્રફ વેલામાંહે જાણુ,
 મુકરવારિ બીજનુ ફરમાન છે, આજ પીર હસન કંખીરદીન તેનું નામરે. ૧૭૩
 સતગુર કહેરે નરનરીજન તો નીરાકાર છે, તેનું મવલાઅલી છે નામ,
 સતગુર સોહાદેવ એમ ભાંખીયા, શાહાનુ પંછમ દીસમાંહે ઠામરે. ૧૭૪
 સતગુર કહેરે હુરાહિ પચાસ તેની જાયસે, અને વળી સરગવાશે ન જાણુ,
 તેને ફીટકાર લાગે સતગુર તણી, જે રાખે પર ધસતરીસુ નેહરે. ૧૭૫
 સતગુર કહેરે પર ઈસતરીસુ ધરમ જાઈસે, અને ગુમાવો સરગ વાસો જાણુ,
 મહુમાંથી સાખજ જાશે, તો તમે સેને કરો એવાં કામરે. ૧૭૬
 સતગુર કહેરે સાખ ગઢ અને સીલ ગયું, અને ગઢ પોતાની પત,
 સોઠ કામજ કીજીયે, જેમાં ચાલે પોતાનું વરતરે. ૧૭૭
 સતગુર કહેરે સતનું વરત મુકરવારી બીજ છે, અને બાર પોર પુરા જાણુ,
 અરધો આહાર કરીને રાખશે, તે પામશે અમર ઠામરે. ૧૭૮

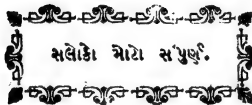
સતગુર કહેરે સેહેજ દાનજ દીજયે, અને દીજે ગત ગુર મુખે જાણુ,
 વળી ગતમાં બીજ મુકરવારી છાડશે, તો પામશે મોક્ષ દીદારરે. ૧૭૯
 સતગુર કહેરે નીમ થાપના જ્યાં કીજયે, ત્યાં કેસો જુઠનો વેવાર,
 તે કામે જે અજણુ યોલસે, તેનું જાશે ધરમ નીમ નીરવાણરે. ૧૮૦
 સતગુર કહેરે ધરમ નીમતો માર છાપ કહીયે, અને વલી ગુરની માર છાપજ જાણુ,
 ત્યાં મોહાર ચારી છાપ નરની, તે મોહાર નારાયણની જાણુરે. ૧૮૧
 સતગુર કહેરે ગુર નારાયણ એક છે, અને મહેસર મુરત તેની જાણુ,
 દેવ શક્તી આવી છે તે માંહે, આંત રાખે તે ભુલ્યો ગેમારરે. ૧૮૨
 સતગુર કહેરે ચાર મુરતે ધરમજ થાપીયે, તે સતગુર બ્રહ્માજ આપોઆપ,
 મુકરવારિ બીજ જે થાપશે, તેને મુખ મુગતનું કામરે. ૧૮૩
 સતગુર કહેરે મુકરવારી બીજ જે કોઈ કલમાંહે થાપસે, અને થાપસે પુરે વિદ્યાસ,
 તે જીવને મુગતજ થાશે, અને સહી થાશે અમારો દીદારરે. ૧૮૪
 સતગુર કહેરે અમારે દુવારે તે ફલ પામસે, અને તેત્રીસ કરોડ દેવતાને હજુર.
 જેણે પરધસતરીસું ગવન કર્યાં, તે રેસે અમથી દુરરે. ૧૮૫
 સતગુર કહેરે ધરમ તો સરવે ખોધ રહેશે, અને ન હોસે હરીને હજુર,
 તે પરનારીને કારણે, તે અમથી થાસે દુરરે. ૧૮૬
 સતગુર કહેરે જેણે પરનારી તજ વેદ તતવસું, અને રીદામાં રાખ્યો ધરમ નેહ,
 તે અમથી આગલ જાઝ બેસશે, જ્યાં છે અમારૂં કામરે. ૧૮૭
 સતગુર કહેરે અમારા ધરમમાં જે જીવ રહ્યા, અને તેને છે અમારો રંગ,
 તેને હરી હેતસું હુરાઉ દશે, અને તેને દેસે ઘણા ઘણા માનરે. ૧૮૮
 સતગુર કહેરે હુરામાં જાઈ તે જીવ રહેશે, તેના અમરાપુરીમાંહે વાસ,
 તે ઘર અમે જાઈ બેસશું, તેનું કરશું ઘણું મેમાયરે. ૧૮૯
 સતગુર કહેરે મેમા અમારો માતા તણા, અને પીતા અમને જાણુ,
 પણ પરધસતરીને કારણે અમને મેલશે, તો અમે માતા પીતા કેમ થાયે નીરવાણરે. ૧૯૦
 સતગુર કહેરે મેમા અમારો રાખજો, અને વચન અમારા સીર ચડાઈ,
 તે તો પાંચ હત્યાથી છુટશે, તે અમારાં વચનને પ્રતાપરે. ૧૯૧
 સતગુર કહેરે અમારા વચન જે માનશે, અને તે હોશે અમારે પાસ,
 તે પાંચ હત્યાથી અલગ રેસે, તે પામસે અમારો દીદારરે. ૧૯૨

સતગુર કહેરે તે દીદાર અમારો તે પામશે, વળી બેસશે અમારે પાસ,
 તે મેવા પામે અતી ઘણા, અને પામશે શાહાનો દીદારે. ૧૯૩
 સતગુર કહેરે ત્યાં મેવા પામશે અતી ઘણા, અને મલાયક આવે હજુરજ માંહે,
 ત્યાં અનત ખીજમત આવી કરશે, એમ કહે સતગુર સમસ નીરવાણુરે. ૧૯૪
 સતગુર કહેરે કાયા નાવ કીજે હરી નામકી, તે માંહે ભરીયે સતનો ભાર,
 હસોંદ સુકરીત ગત આગલ દીછયે, ભાઈ તે સતગુરકે ફરમાનરે. ૧૯૫
 સતગુર કહેરે ગત ગંગા માંહે સુકરીત કીછયે, અને કીજે રદા નીરમલ જાણુ,
 તે રદામાંહે કાંઈક કાયલી આણસો, તે તેને ગુરગતનુ નહી ફરમાનરે. ૧૯૬
 સતગુર કહેરે ગત ફરમાને માહાદન ઉતરે, અને ગત ફરમાને પાતક જાય,
 ગત ફરમાને છાંટો નખાવીયે, જે માંહે ગત ગંગાનુ સ્નાનજ થાયરે. ૧૯૭
 સતગુર કહેરે ગુરજયે નર દખાડીયા, અને ગુરજયે દીધો ભેદ,
 તે ગુરનર એક છે, તેની વેદમાંહે ગુરે દીધી સાખરે. ૧૯૮
 સતગુર કહેરે વેદ પ્રમાણે જે ચાલશે, અને તે ગતગંગામાં આવશે જાણુ,
 તે ગતગંગામાં ગુરનર જાહેર છે, ભાઈ રખે અધુરા દોષ કરી જાણુરે. ૧૯૯
 સતગુર કહેરે જેણે ગત અધુરી કરી જાણી, તે જીવ સહી નરગી જાણુ,
 પાંચ હયા તેને સીર બેસસે, એમ કહે પીર સમસ નીરવાણુરે. ૨૦૦
 સતગુર કહેરે પીર સમસ તેા ઉતમ જાણીયે, જેની કુરાનમાંહે છે સાખ,
 તે પીર સમસ ગતમાં જાહેર છે, ભાઈ તે ત્યાં ગત ગંગા તીરથ જાણુરે. ૨૦૧
 સતગુર કહેરે પીર સમસે કુરાનજ બાખોયા, અને બાખ્યા ચાર વેદજ જાણુ,
 તે ગતગંગામાં બેસી કરી, દીધી સાચી સાખ નીરવાણુરે. ૨૦૨
 સતગુર કહેરે સાચી સાખ તેા એલમ તણિ, અમે છયે શાહાના દાસ,
 ગતગંગા માંહે જે મલી ગયા, અને સાંભળો તેનો ભેદરે. ૨૦૩
 સતગુર કહેરે સુરભાણુ વીમરસ હોઈ રહયા, તે રહયા અમારે પાસ,
 અમે ફરમાવ્યાં તેમ કર્યાં, તે ગત ગંગાને પરતાપરે. ૨૦૪
 સતગુર કહેરે ગતગંગાને અમે ત્રણ વચન કહયાં, અને ફરમાન બોલયા તેહ,
 જ્યારે ફરમાન અમારો સીર ચડાવીયાં, તારે અમે એલમમાં આલી સાંખરે. ૨૦૫
 સતગુર કહેરે વીમરસ સુરભાણુ દોનુ એક હેય, તે હે ગત ગંગામાંહે જાણુ,
 તે ગતગંગાને વચને ચાલીયા, તે પાતા વર્તુલ મીજારર. ૨૦૬

સતગુર કહેરે અમારે વચને સીર દીધો, તે દીધો અમારે હાથ,
 તારે અમે મનમાંહે બહુ રાજી હુવા, તે ગતગંગાને પરતાપરે. ૨૦૭
 સતગુર કહેરે સીર દીધો તે અમને, અને અમે આરોગ્યા આપ,
 તે અમ બેળા વસે છે, તમે રખે જાણો દુરરે. ૨૦૮
 સતગુર કહેરે અમારાં વચન જે માનશે, તે છે અમારા ગલેકા હાર,
 તેને ગલાકા હાર કરી રાખશું, તીસ મોમનકા સુખ અંત ન પારરે. ૨૦૯
 સતગુર કહેરે તે વીમરસ મુમન હોઈ રહયા, તે ગતગંગાને પરતાપ,
 તે ગતગંગાના વચન જે માનશે, તે મોમન સાચા નીરવારરે. ૨૧૦
 સતગુર કહેરે મુમન તેવું નામ છે, જે મનમાંહે ન રાખે ભરાંત,
 જે મોમન ભરાંત રાખશે. ભાઈ તે કાચો હોવે નીરવારરે. ૨૧૧
 સતગુર કહેરે દુનીયા સરવે દુરીજન છે, અને કોઈ કીસીકે સંગ ન થાય,
 લોભે આવી કંઈક મટયા, પણ ખાલ સીર દીધો ન જાયરે. ૨૧૨
 સતગુર કહેરે મુરબાણુ ખાલ ઉતારી અમને દીધી, તેતો દંખતાં સરવે સંસાર,
 ત્યાં અનેક આદમી અમ સાથે હતા, ભાઈ તેમાં કોઈ ન આવે પાસરે. ૨૧૩
 સતગુર કહેરે મન હોય તો ખાલજ દિછયે, અને મન વીના ન હોવે કામ,
 તે મન હુંદી કાઢીયે, તે લોક મન દુરીજન જાણુરે. ૨૧૪
 સતગુર કહેરે મુરબાણુ અમને આવી મટયા, તે આવ્યા મોચીકે ઘેર,
 અમે તેને હરખમું તેડાવીયા, તે આવી પોતા અમારે પાસરે. ૨૧૫
 સતગુર કહેરે અમારા હજુરમાં તે રહયા, અને હુકમ અમારા માંહે જાણુ,
 અમે સરવે તાયરે શાહ નજદથી, અમે શાહ નજદથી કરાવશું માફરે. ૨૧૬
 સતગુર કહેરે મુરબાણુને સુરતિ અમારી, વગી અમારો તેને લાગો નેહ,
 ત્યારે પીયાલો અમે એકો આલીયો, ભાઈ તારે પામ્યા ભેદરે. ૨૧૭
 સતગુર કહેરે ભેદ પાયા ને જોત પ્રગટી, તેજ રૂપ હુવા સરૂપ,
 તારે અમે પારખું જોઈશું, તે ગતગંગાને પરતાપરે. ૨૧૮
 સતગુર કહેરે ગતગંગાને અમે આગલથી, અને વચન કહયાં ત્રણ,
 ને ગત ત્રણવાર વચન માન્યા નહી, તારે અમે કીધાં ગુમતજ કામરે. ૨૧૯
 સતગુર કહેરે કામ કીધાં ગત પ્રતાપે, અને મુરબાણુને આવી જોત,
 તારે મુરબાણુ આવી અમ પાસે ઉભા રહયા, તે ગત ગંગાને પરતાપરે. ૨૨૦

સતગુર કહેરે વચન અમારાં જે માનશે, તે માંહે જે અમારી ભેત,
 તે ભેત પ્રકાશે ખાલ દીધી, તે દીધી ભગત મુરભાણુ આપરે. ૨૨૧
 સતગુર કહેરે તેજે ખાલ ઉતારી પાતાના દીક્ષની, તે દીધી નારીને હાથ,
 તે અમને આણીને સોંપી, તે માંહેથી પગની મોજડી દીધી જાણરે. ૨૨૨
 સતગુર કહેરે એવા રખીસર બ્યારે આવી મદયા, તારે અમે થયા રક્ષીયાત,
 તેને છાપો દિધો સરગનો, તે મયા અમરાપુરી માંહેરે. ૨૨૩
 સતગુર કહેરે ધરમ તો સાચો ઇમાનનો, તે ઇમાન સાચો જાણુ,
 તે ઇમાન જે જાવશે ફરમાનમુ', તે દાસ હમારા જાણરે. ૨૨૪
 સતગુર કહેરે જો ધરમ કરશે ઇમાન સાચમુ', તે બેસસે મુરભાણુની પાસ,
 તેજે ખાલ દીધી હમકુ', અને આપે હુવા પાકરે. ૨૨૫
 સતગુર કહેરે પાક નામતો નારાયણુ છે, અને અતીચક્ષ વચન બ્રહ્માજી જાણુ,
 ગુર ગીનાન જેજેરે જાણીયા, તે ભગત હુવા સાચા જાણરે. ૨૨૬
 સતગુર કહેરે હમારી દેહિ તો મુરભાણુ હએ, અને મુરભાણુ દેહી હમારી જાણુ,
 તે મોમન અઢાઈ માંહેથી કહીચે, અરધો મોમન તે સારરે. ૨૨૭
 સતગુર કહેરે મુરભાણુવીમરસ દાઢ મુમનકહીચે, અને અરધો મોમન એની નારજાણુ,
 અરધો મોમન હરજી મોચી કહીચે, જેજે સીવી અમારા પગની મોજડી જાણરે. ૨૨૮
 સતગુર કહેરે ભાવ વોણા કોઈ મોમન નહી હોવે, એમ કહે પીર સમસ નીરવાણુ,
 ગતગંગા માંહે કુટીચે, જસથી જાય સરવે પાપરે. ૨૨૯
 સતગુર કહેરે સોળ કળા સતગુર તણી, અને બાર કળા નારાયણુની જાણુ,
 તે માંહે ચાર કળા ગતમાંહે વસે, તે કળા નરની પરમાણુરે. ૨૩૦
 સતગુર કહેરે ગુરજી ગતાનજ ભાંખીયા, અને વેદ પ્રમાણે વાત,
 સતગુર માંહે જે તેજ વસ્તે, તે પીર સમસનો અવતારરે. ૨૩૧
 સતગુર કહેરે પીર સમસ થાનક કરી રહયા, અને રહયા તે મુલસ્તાન માંહે,
 આસમાનથી મુરજી મંગાવિયા, તે પીર સમસકે ફરમાનરે. ૨૩૨
 સતગુર કહેરે ચેતણુદ્ધારા તમે ચેતજો, અને એ છેલો અવતાર,
 શાહ મવલાઅલી તેનું નામ છે, તે બેઠા પાંછમ દિસ મીંજારરે. ૨૩૩
 સતગુર કહેરે દસોંઠ એ નરને આલીચે, અને બોલ્યા બોલજી પાળ,
 જે દસોંઠ દેતાં ખંડત કરશે, તો ક્યાં મળી પામે અમારો દીદારરે. ૨૩૪

સતગુર કહેરે દિદાર તો અમાનો સંપણો, અને સતે જગા લોકે,
 નીંદ્રા તેને શું કરે, જે રાખે પીર સમસમું હેતરે. ૨૦૫
 સતગુર કહેરે લોક દખતાં નહજ રાખશે, અને દીસમાંહે નીંદ્રાને કાળ,
 આંખો અમર જે આસંગસે, તે નીંદ્રામાંહે પડશે નીરવારે. ૨૦૬
 સતગુર કહેરે અહાર પોતાનું આરોગીયે, અને અરધો અહાર છે સાર,
 હક કમાઈ કરીને હક ખાઈયે, ભાઈ તેને નીંદ્રા ન થાય લગારે. ૨૦૭
 સતગુર કહેરે નીંદ્રા તો જમની દાસી જાણીયે, અને કાયા કસીયે આપ,
 પોતાના હકની કમાઈ કરીને ખાઈયે, ભાઈ તો નીંદ્રા ન આવે પાસરે. ૨૦૮
 સતગુર કહેરે કીરીયા ધરમ દસોંદ સાચી આપીયે, તે દીજે આપણે હાથ ધમાન,
 તેનું સુવા પછી રૂળ પામીયે, જો હાથે દીજે દસોંદનું દાનરે. ૨૦૯
 સતગુર કહેરે હાથે ધરમ દસોંદ દીજે સાચમું, સતગુર બોલે તમે સાચરા બોવીયાસ,
 પીર સમસ કહે તેને સવાલાખણે આપશું, તે આપમું સતગુર સાહેબજીકે પાસરે. ૨૧૦

શલોકો-નાનો.

(પીર સદરદીનનો.)

- સતગુર કહેરે પીયુ પીયુ તો સખ જુગ કરે, પણ પીયુ ન પાવે કોય, ૧
મુખ જપતાં જો પીયુ મીલે, તો સીર સાઘાં ન હોયરે.
- સતગુર કહેરે સીર સાઘાં જો કીછયે, અને રેણિ જગાઈયે આપ, ૨
જીવ લગાઈયે જીકરસું, તો સાચા મુરીજન પાસરે.
- સતગુર કહેરે પીયુ પીયુ તો જીવ જત કરે, અને પીયુ ન પાવે કોય, ૩
જીભ જપતાં જો પીયુ મલે, તો બગલા હંસજ હોયરે.
- સતગુર કહેરે બગ હંસ જો પટુંતરા, અને દીસે એક વરણ, ૪
પણ બગ ચરે મન માન્યું, અને હંસ મોતી ચરનરે.
- સતગુર કહેરે કાચ રતન જો પટુંતરા, અને કસતાં પાવે ભાવ, ૫
કાચ કમાયો વીખ ભરે, અને રતને અજવાલો હોયરે.
- સતગુર કહેરે નુગરા સુગરા જો પટુંતરા, સરવે સુરત એક સમાન, ૬
પણ નુગરા ચાવે દામકુ, સુગરા સાહેબજીકા નામરે.
- સતગુર કહેરે નામ લીયા સો અતી ધણા, અને પ્રેમ પીડા ન લાય, ૭
એ તો ધુડી ઉપર લીપણા, જેમ ફુલ માંડલ બળયરે.
- સતગુર કહેરે પ્રેમ બગતી તો રહેલ વસે, અને અંતર લેહ લગાય, ૮
સાસ ઉસાસે એમ જપીયે, જેમ કાને સુરત ન જાયરે.
- સતગુર કહેરે જીસમાંહે ઈમાન પરગટ્યાં, તિસસે ગફલત હોવે દુર, ૯
ત્યાં અંધારા શું કરે, જ્યાં સતગુર કેસાં ગુરરે.

- સતગુર કહેરે નુરે મંદર સમાસીયાં, અને નુરે રચેા આસમાન,
તે નુરમાંહેથી નુર પ્રગટયા, તેનુ સતગુર નામરે. ૧૦
- સતગુર કહેરે અમે આવ્યા એહી લોકમાં, અને લાવ્યા મુગતનું સુળ,
તે રંગ ભોગ બહુ પદમી પામીયા, પણ થોડા આશક મુલરે. ૧૧
- સતગુર કહેરે ભોગ વડાં તે લોકના, જેણે કીધાં તપ તીરથ વરત બહુ દીધાં દાન,
તે સરગ ભોગવી હેઠે ઉતરયા, જેણે ન આલખ્યા ગુરનારજુરે. ૧૨
- સતગુર કહેરે ભામણુ જોગી સીવડા, તે ભટકતા ભુટ્યા જાય,
જેણે જીવે સતગુર ન આળખ્યા, તે કેમ કરી અમર થાયરે. ૧૩
- સતગુર કહેરે સોના રૂપા તો સાચ હે, અને દીજે અગનકી કસ,
પણુ બાજ રસાયણુ ગાદીથે, તે કેમ કરી હોવે રસરે. ૧૪
- સતગુર કહેરે ગુરકે સીરતો ગાંડડી, અને સેવકને સીર ભાર,
લોહા નાવમાંહે બેશીથે, તો કેમ કરી ઉતરીથે પારરે. ૧૫
- સતગુર કહેરે જીસકા ગુર તો આંધળા, અને ચેલા ઉસકા ફેક,
તે આપ મતીયા મન હઠી, તે મુવે ન પામે મોક્ષરે. ૧૬
- સતગુર કહેરે જીઠાં મરણાં તો સખ જીગ મરે, અને સાચા ન મરે કોય,
આ ગુર ગીનાને જે મરે, તીસે બહોડ મરણા ન હોયરે. ૧૭
- સતગુર કહેરે સંસાર સાગર માહાજલ હેય, અને સીર ઉપર ભરયા છે ભાર,
જો સતકી નાવમાં બેશીથે, તો સતગુર ઉતારે પારરે. ૧૮
- સતગુર કહેરે નાવ કીજે હરકે નામકી, અને માંહે સાચા ભરીથે ભાર,
પવન જો ચાલે પ્રેમકા, તો સતગુર ઉતારે પારરે. ૧૯
- સતગુર કહેરે ભુલા બ્રાહ્મણુ જીવતું ન ભુલીથે, અને સતગુર બીજો મ જાણુ,
એ જીવ પીડકો જે ધણી, જેણે નીપાઠ ચારે ખાજુરે. ૨૦
- સતગુર કહેરે ચાર ખાજુમાંહે જીવ તું આવીયો, અને ભુટ્યો તે બહોત અપાર,
પુરવ પુન્ય થોતા તજુ, તો પામેા માનખા અવતારરે. ૨૧
- સતગુર કહેરે માનખા અવતારતું પામીયો, પણ કોઈ ન જાણુ મુગતનો ભેદ,
અ માણક મોઢા શું થયો, જો અંતર ન પડ્યાં છેદરે. ૨૨

સતગુર કહેરે માનખા સરીખી દેહી તેં ધરી, તે નહીં આવે વારો વાર, ૨૦
 પાત્ર પીછાણી બ્રહ્મજ પુણ્યે, તો કુળ હોવે નીસતારે. ૨૧
 સતગુર કહેરે કાળ સીચાણો સીર ફરે, અને મત કો બાંધો આણુ,
 પીયુષ રીઝામાંહે સખીયે, જેમ રવી ડિગમ્યો ભાણુરે. ૨૪
 સતગુર કહેરે રવિ ડિગમ્યો ને અજવાળો ભયો, અને રેણી તે હોવે દુર,
 તેમ નવ ખંડમાંહે દેવ પ્રકાશીયા, જેમ પ્રભાતે ડિગમ્યો સુરે. ૨૫
 સતગુર કહેરે સુરજ ઉચો તે સહુ દીન કહે, અને રેણી ન કેવે કાય,
 તેમ સતગુર જુગમાં મુગતકો દાતાર હે ભાઈ અવરાથી મુગત ન હોયરે. ૨૬
 સતગુર કહેરે અમે આવ્યા એહિ લોકમાં, અને લાવ્યા મુગતનો ભેદ,
 જેણે તુર સતગુર ભેટયા, તે અમર હુવા તતખેવરે. ૨૭
 સતગુર કહેરે પરતક જોઇયે પારખું, અને સાચે મને પતીલાય,
 એ લોહા પારસ જો મીલે, તે કાણુ એકમાં કંચન થાયરે. ૨૮
 સતગુર કહેરે ઈળ ભમરી દોઈ પટુંતરો, અને લઇ મંદરમાં બાહે,
 ભમરી ચટકો ધયળ સહે, તો આપ સમાની થાયરે. ૨૯
 સતગુર કહેરે ગંગા આવી સરગથી, અને લાગી વીશનવને ચરણ,
 તેમાંહે અનેક નદીયું જાઈ ભલે, તે સરવે ગંગા વરણુરે. ૩૦
 સતગુર કહેરે ગંગા તિરથ તો બહુ ફળે, અને તીરથમાં તિરથ સતગુર પીર,
 તે ગંગાથી અલગા રહે, તેનું કહાવે શ્રેયઃ નીરે. ૩૧
 સતગુર કહેરે ભુત ભગતીતો સખ જુગ કરે, અને પડયા તે મોટ ફેર,
 જીવ જંગલ જાઈ તું વસે, ત્યાં કોણુ વતાવે સેરે. ૩૨
 સતગુર કહેરે જાઈ જંગલ ભુલો પડયો, ત્યાં કીસકું પુછે રાહ,
 મહા મનમાં જો માણસ મલે, તો ઠેકાણું બતલાયરે. ૩૩
 સતગુર કહેરે સંસાર સુનો ને જુગ અંધો, અને સુને સુન પુખય,
 જો પાવઈઆને પાનો ચડે, તેવો તે જીવ અમર થાયરે. ૩૪
 સતગુર કહેરે સાચ જુઠ્ઠા પટુંતરા, અને પરખો તે પરખણહાર,
 એ માતિ ભાગ્યો વીંધતાં, તેનું ગયું મુલ અપારે. ૩૫

સતગુર કહેરે સાચાને સીર ચડાવીયે, જો કહે અંતરની વાત,
 જુઠાને કોઈ પુછે નહી, તે ન જાણે શાહની ધાતરે. ૩૬
 સતગુર કહેરે જુઠાને તે જગ પતીત આવે, અને સાચાને મારે જ્ઞાત,
 જુઠાને જુઠો આવી મલે, તો બોલે સાતને પાંચરે. ૩૭
 સતગુર કહેરે સભા સરીખું સહુ કોઈ બોલે, અને કોઈ ન બોલે સત ધરમ,
 કરે નીંદા ને આપ ન વીચારે, ત્રીન સીર બેસે કરમરે. ૩૮
 સતગુર કહેરે કરમ તો સરવે ઉતરે, અને ન ઉતરે પરનીંદા ને આળ,
 પરગવન ન ઉતરે, ન ઉતરે આપ હત્યા ને બાળરે. ૩૯
 સતગુર કહેરે પાંચ હત્યા તો પાપણી, જન સીર લખી નીલાડે આય,
 તે નીત ઉઠી ગતમાંહે જાય, તોએ જીવ અમર ન થાયરે. ૪૦
 સતગુર કહેરે તપ તીરથ કરે સખજીગ, અને દેતા મહા ભોમદાન,
 તોય કરમ ન ઉતરે, જો કરે ગંગાનું રનાનરે. ૪૧
 સતગુર કહેરે પાંચ હત્યા પરલોકથી, અને લખી લોહાને લાય,
 તે ફાટે અને ફીટ નહી, તે ભોગવી જુદે આયરે. ૪૨
 સતગુર કહેરે અધોગતે જીવ તું આવીયો, અને પર્યો તે ચારે ખાણ,
 તે અધુરો ઇન્ડો ગળ્યો, તે ન જાણ્યો ઉગમ્યો ભાણરે. ૪૩
 સતગુર કહેરે જનમ અધો જીવ તું રહ્યો, અને જોત ગઈ વીસાર,
 પાપી તે બ્રાહ્મણને પાંખવે, તે ન જાણે સાર અસારરે. ૪૪
 સતગુર કહેરે સેહસ્ર પચાસ ભોગવી આવીયો, અને તે માનખા દેહ,
 સતપંથ સીર લાગા નહી, જેમ ઉનાળે ઉઠ્યા મેહરે. ૪૫
 સતગુર કહેરે નગરમાંહે ખાડા ખાખોચીયાં, જાઘ બલે ગંગામાંહે,
 પાપી અણિ પેરે પાવન થાયે, જો જાઘ ભગે સત ધરમ માંહેરે. ૪૬
 સતગુર કહેરે રંગ પતંગ તો ફરંગ હે, અને એસો દુનીઆનો રંગ,
 પણ સતપંથ ચોડ મજીઠ હેય, ભાઈ બાકી રંગ પતંગરે. ૪૭
 સતગુર કહેરે તમે રંગ રંગાવો સાચમું, અને જેસો પટોલે ઠંગ,
 તે જડી ગડી દુકડા હો મહે, તોય ન એસે રંગરે. ૪૮

સતગુર કહેરે જાના પેને બાપડા, અને જગ જાણે એ ચીત,
 તે પાપી ખાય પીવે પીંડ પોતાતણે, તે ન કરે જીવની ચીતરે. ૪૮
 સતગુર કહેરે સતકા જાના પેરીયે, અને અંતર લેહ લગાય,
 ધ્યાન ઉઘાસે પ્રેમ જપીયે, જયું કાને સુરત ન જાયરે. ૪૯
 સતગુર કહેરે આશા મારો સાચસુ, અને સતકા કરો શણગાર,
 નયણે કાજલ નેહકડ, પીયુ કરો ગલેકા હારરે. ૫૦
 સતગુર કહેરે સુરા હો કર સીર દેવે, અને જેમ દુશમનને ઘાય,
 તે જીવ ન રાખે આપણે, પછે મુવે નીવેડા ધાયરે. ૫૧
 સતગુર કહેરે મુવા તે જે મન મુવા, અને ઘરતી હોવે આપ,
 એ પાંચ તતવ કેશ પુતળા, તે જપે અજગ્યા જાપરે. ૫૨
 સતગુર કહેરે સખ જુગ દેખ્યા નીરખના, અને ધનવંત ન દેખ્યા કોઈ,
 ધનવંત ઉસકું આંખીયે, જેની પ્રીત પીયામું હોયરે. ૫૩
 સતગુર કહેરે સો ધન સંચારે બાંડે, જેને ધાત ન ધાલે કોય,
 જરા મરણ ગજે નહી જીવ આપણા, પછે મુવે નીવેડા હોયરે. ૫૪
 સતગુર કહેરે અમી પીને વીખ ઉતરે, અને પાણી પીતે ત્રણા જીમય,
 ભોજન જમે ખુધીયા ભાંગે, તેમ હરી જપતા પાતક જાયરે. ૫૫
 સતગુર કહેરે મીઠી દુનીયા સરવે દુર કરો, અને માયામાં ન લાવો જીવ,
 જનમ ગમાયે પ્રેમસુ, તો પામીએ સાચા પીવરે. ૫૬
 સતગુર કહેરે પીયુ પીયુ તો સખ જુગ કરે, અને પીયુ ન પાવે કોય,
 મુખ બોલે એક વાણી કહે, પણ પીયુની ધાત ન જાણે કોયરે. ૫૭
 સતગુર કહેરે ધાત હમારી જે સમજે, તે ચાલે સાચે સેર,
 તે ઘર પોંચે આપણે, તે કંઠી ન આવે ફરરે. ૫૮
 સતગુર કહેરે પ્રેમ પીયાસી મન વસે, અને મનમાંહે કીયા નેહ,
 એ દુનીયા દુરીજન દાખવે, તે જલ બલ હોવે ખેહરે. ૫૯
 સતગુર કહેરે પ્રીત પીયાની રાયલી, અને પ્રેમ પીડા હે સુલ,
 એ કનક કસોરે આપકું, તો ચઢિદા પાવે મુક્તરે. ૬૦

સતગુર કહેરે મુલ પાયા સૌ મર ચલા, જેને કલેજે લાગ્યા બાણ,
 વજ્ર વેળે લાગે નહિ, તે પરબત કેરા પાણરે. ૬૨
 સતગુર કહેરે પાણ પરબોધી મેં રસ કીયા, ન ગલે નુગરા મહા અબળણ,
 અરણ્ય મેલવા ટુકડા, ગુર વીના તે જુઠા બાણરે, ૬૩
 સતગુર કહેરે બોણ બોલેલા ગુરે બોલીયા, અને સમજે લે સાચા કોઈ,
 એ લોહાથી અખર પરગટયા, લાઘ પાળે સૌ પંડીત હોયરે. ૬૪
 સતગુર કહેરે પંડીત પડયા બોત કર, અને સાચા ન લીયા સેર,
 બે બોતેરા દોડીયે, તો પડીયે મોટે રેરે. ૬૫
 સતગુર કહેરે ફેરા તો તીસકું પડે, જેને કીયા મંદરમાંહે દોષ,
 નવસા કેડા પરગટયા, તેનું મરમ ન બુજે કોયરે. ૬૬
 સતગુર કહેરે ભેખ હમારિ કણસરી, અને સખ જુગ દેખે લી આય,
 ગુણવંતા ગુણ આપોયે, પછે મુવે મુકરીત લખાયરે. ૬૭
 સતગુર કહેરે ભેખ સારા જગ કરે, અને કર પરગટ દીખલાય,
 એ જીભ જપતાં પીયુ મલે, સૌ મીંદર પીયુ પાયરે. ૬૮
 સતગુર કહેરે પીયુ પીયુ કરતાં બે પોયુ મીલે, અને સીર ઉપર ભરયા ભાર,
 બે મન બેલે મોક્ષા, ભાંગી નાવ ન હોવે પારરે. ૬૯
 સતગુર કહેરે ગીનાની પંડીત જુગમાંહે કીલાવે, અને ચરણ પોલાવે આપ,
 મરમ ન જાણે મોક્ષકા, તો અદકા કરણું પાપરે. ૭૦
 સતગુર કહેરે પાપ પરમલીને ઝાડીયે, બે ટુંકે ટુંકે ફેલ હોય,
 બે દમ ઉઠે નાલથી, તેનું મરમ ન બુજે કોયરે. ૭૧
 સતગુર કહેરે દમો દમ હરી જપીયે, અને અવરા તે ચીંત ન લાય,
 પીયું પટ્ટરે રતી ન રાખીયે, જ્યું સમંદર લહેર સમાયરે. ૭૨
 સતગુર કહેરે જીકરજ લાવો જીવડા, અને રેણી તે હોવે હાથ,
 બે દમ ઉઠે નાલથી, તખ પીયુસું કરણા વાતરે. ૭૩
 સતગુર કહેરે વાતે વડા ન હોયયે, કર માણક મુખ લે સાહેબજીકો નામ,
 સાથ વીના બે જપીયે, જ્યું ઊજડ બેડા ધામરે. ૭૪

સતગુર કહેરે ઉજડ ખેડા તો ફીર વસે, અને નીરવનીયા વનવંત હોય,
 પજુ એક અચંબો આંખીયે, લાઠ મુવા ન છરે કોયરે. ૭૪
 સતગુર કહેરે મુની પુખ શું કરે, અને ભગતી ભેતને માન,
 પ્રીત ન પાલે જ્યાં લગી, તે છવ પડયા મારે ખાણરે. ૭૬
 સતગુર કહેરે સતીયા સતીયા જુગમાંહે ખોત કેલાવે, અને સતી તે વિરલા કાઠ,
 સાખ જુગ સોવે ને આપ ભગે, અને છકરે દરશન હોમરે. ૭૭
 સતગુર કહેરે અડસઠ તીરથ મેં ગયા, અને દેખા દેવ અનતરે,
 એ સાર આપે દેવલ દેવતા, રખીસર સાંભલો એકે ચીતરે. ૭૮
 સતગુર કહેરે અડસઠ તીરથ મેં કુંડકર દેખીયા, અને ક્યાં પાણિ ક્યાં પહાડ,
 એ ઉજડ વરકા પરોણલા, તે કેસા પાવે માનરે. ૭૯
 સતગુર કહેરે ઘરમાં તીરથ સનમુખ હે, અને ઘરમાંહે ધરમ દુવાર,
 ઘરમાંહે દેવલ પુછએ, અને ઘરમાંહે મુગત દીદારરે. ૮૦
 સતગુર કહેરે ઘટમાંહે તીરથ સનમુખ હે, અને ઘટમાંહે ધરમ દુવાર,
 ઘટમાંહે દેવલ પુછયે, અને ઘટમાંહે મુગત દિદારરે. ૮૧
 સતગુર કહેરે ધર ઉપર જેમ દીવડા, અને માંહે કાલી રાત,
 એ શાગટ ઘોણા બાહરકા, અને કાસલ ભવે સાથરે. ૮૨
 સતગુર કહેરે ગંગા જમના સરસ્વતી, અને તેમાંહે નાહીયે પુરા સંજોગ,
 તોય અંતર દાગ ન કિતરે, પછે લીલા કરાવે ભોગરે. ૮૩
 સતગુર કહેરે તીરથ ત્રવેણીમાં નાહીયે, અને જપીયે અજબ્યા ભપ,
 પાંચ પવીત્ર કીછયે, તો કુળના ભવે પાપરે. ૮૪
 સતગુર કહેરે પર નીંદા નર જે કરે, અને કરે અભણી વાત,
 તે નરગ પડે છવ પાતા તજ, પછે એકોતર પુરીયા નહી સાથરે. ૮૫
 સતગુર કહેરે છકરજ લાવો છવડા, અને દીલ લીતર જપીયે સાહેબજીકોનામ,
 એ ઇયા સમરથકી પ્રીત કરે, પછી અંતકાલે નારાયણરે. ૮૬
 સતગુર કહેરે પુરી પ્રીતે પીયુ મળે, અને વણુ પ્રીતે દુરજ હોય,
 જળમધે જેમ કમળડી, તેને અંગ ન ભેટ તોયરે. ૮૭

સતગુર કહેરે ભલકાં વાગે ભાવકા, અને પડે પ્રેમકે ઘાય,
 જો પીડા હોવે પ્રેમકી, તો નયજે નીંદ ન આયરે. ૮૮
 સતગુર કહેરે નીંદ બીચારી કયા કરે, જો બંદા હોય દુશીઆર,
 પીયુ પીયુ કરતા રેણી ગુમાવે, પછે હોવે પરભાતરે. ૮૯
 સતગુર કહેરે પ્રભાતે રચી હિંગીચ, અને નવખંડમાંહે હુવો પ્રકાશ,
 જ્યાં જોઇયે ત્યાં તેડલો, એમ સરવ ઘટ પીયુકો વાસરે. ૯૦
 સતગુર કહેરે સોના વેચી સાજન લીછયે, અને માતી કરે મુલ,
 વે સાજન કેમ છોડીયે, ભાઈ લોકાં કરે બોલરે. ૯૧
 સતગુર કહેરે બોલે બોલે લીછયે, અને પીયુને પીછાણ,
 સીર સાટે જો પીયુ મીસે, તોબી સોંઘા જાણરે. ૯૨
 સતગુર કહેરે સીર સાઠાં તો કીછયે, જો પીયુજી વીકાતાં હોય હાટ,
 તો એક ક્ષણ વીલંબ ન કીછયે, એ ભાઈ હાથ દીજે કાટરે. ૯૩
 સતગુર કહેરે ઈશક તો વાડીમાં ન નીપજે, એ ઈશક તો હાટ ન વેચાય,
 ઈશક તો હુઈડા માંહે નીપજે, તે હુઈડું કેરી ખાયરે. ૯૪
 સતગુર કહેરે પ્રેમરસ તો અતિ રસ મીઠડાં, અને જે કોઈ રૂખે ચાખ,
 શાહા જો પાવે સીર લગી, તેનું હુઈડું રહે સાંખરે. ૯૫
 સતગુર કહેરે હરી રસ જેણે ચાખીયા, અને અવરા મુખ નહી ખાય,
 પ્રેમ માતામેં જો મરે, તે બેઠા પ્રેમ રસ ખાયરે. ૯૬
 સતગુર કહેરે મુજ પ્રાણીને કસીયે, અને મુવે દાગ દીધો ન જાય,
 તેનું માંસ ગલી ઢક્કી ભોંય પડે, ભાઇ તેનું પંજર રહે ન ગણાયરે. ૯૭
 સતગુર કહેરે સની થઈ તો કયું રહિ, જો ન જક્કી પીયુજીકે લાય,
 જા જા ન મુજ ઘેજીડી, પ્રેમ લાજ ન માયરે, ૯૮
 સતગુર કહેરે મોટ ન કરસેરે મીયાં મીયાં, અને પાખર નાંખી જોય,
 ત્યાં નાંખણદારા શું કરે, જેનાં બાણ ન વાગા તોયરે. ૯૯
 સતગુર કહેરે લીલા ગમર જારીયા, અને પાણી તજે સનેહ,
 પણ મુકો સાલ બીચારો શું જાણે, જો કેતા હિમ મેદુરે. ૧૦૦

સતગુર કહેરે ડિગીયા તેને ધ્યાવીયે, અને પારો તેની આજ્ઞા,
 કાલે ભોજન જમીયા, તેના ભાષ આજ્ઞા સાં જાણુરે. ૧૦૧
 સતગુર કહેરે જીલાવણે જીવ તું આવીયો, અને જીવ્યો તે માહા અજાણુ,
 ચોરાશીવાર જીવ તું આવીયો, તોય ન મારયા પાંચે કાળેરે. ૧૦૨
 સતગુર કહેરે પાંચ કાળ જેને વસ કીયા, મરી રહયા જીવ માંહે,
 પછે સતગુર સાથી કીજયે, તો જીવ અમરાપુરી જાયરે. ૧૦૩
 સતગુર કહેરે દુનીયા દુરીજન દુર કરો, અને અંતર લેહ લગાય,
 સતગુર દિપક હાથ કરી, કુદે સો ભોમન પીયુ પાયરે. ૧૦૪
 સતગુર કહેરે દુનીયા રંગ ધુમા કરો, અને કોય ન જાણે ભેદ,
 મુની પુજા જીવમાંહે કરે, ભાઈ વરત્યા પાંચે વેદરે. ૧૦૫
 સતગુર કહેરે દુનીયા દોડે બોતકર, અને દોડે ન પાવે કોય,
 ઉજડ મીંદર જામ ઉતરે, તીસે કોણ પીલાવે તોયરે. ૧૦૬
 સતગુર કહેરે સાચા સાચી વાટે દોડીયે, અને શાહા ગયા જીસ વાટ,
 જોતા જોતા જામયે, અને હીડે પામયે ઘાટરે. ૧૦૭
 સતગુર કહેરે પગલે પગલે કુંદીયે, અને જોમયે સતકી વાટ,
 સત વીના જે ચાલીયા, તે ઘડાય બોતરા ઘાટરે. ૧૦૮
 સતગુર કહેરે વેળા આવી વીખડી, અને ચેતો તે ચેતણહાર,
 તમે આપજ સખો આપજ, અને ચલણાં ખડાની ધારરે. ૧૦૯
 સતગુર કહેરે સુગી ઉપર નાચણાં, અને ખેલે તે ખેલણહાર,
 સામી અણીયે ચલણાં, જલકાં પડે તેણી વારરે. ૧૧૦
 સતગુર કહેરે કોલે હમારા સાચ હે, અને સાચે મન પતિલાય,
 ફરી ફરી નહીં આવણાં, પછે એકોતર સાથે જાયરે. ૧૧૧
 સતગુર કહેરે ગર્હ ગર્હ બાતાં કયા કરો, અને હાજર જીવે ભેદ,
 ખાર કરોડ ભઈ ચાલીયા, એવા સાચા ગુર સોહોદિયરે. ૧૧૨
 સતગુર કહેરે પરતક ઉચા ને પરગટયા, અને લીતર આંદરણા હોય,
 એ સોલ કલામું ડિગીયા, તેની રસાજ ન જીવે કોયરે. ૧૧૩

સતગુર કહેરે રસાયણ સારી સતઝી, અને સતસુ આલ્યા બય,
 એ સત બીના બે ચાલીયા, તે બોતેરા રેરા ખાયરે. ૧૧૪
 સતગુર કહેરે કલજુગમાં અથરવેદ હે, અને થર નહી સંસાર,
 આ વેદ વાયકે બે ચાલીયા, તે તરફર લગયા પારરે. ૧૧૫
 સતગુર કહેરે કરતા જુગમાંહે પેલાજ તારીયા, અને સીધા તે પાંચ કરેડ,
 પાંચે પુરા રેવીયા, તેણે મનમાંહે ન બણી મોડરે. ૧૧૬
 સતગુર કહેરે ત્રેતા જુગમાંહે હરિચંદ તારીયા, અને સીધા તે કરેડ સાત,
 સાતે સતીચે સરેવીયા, તે કેની ન કરતા વાતરે. ૧૧૭
 સતગુર કહેરે દુવાપુર જુગમાંહે નવ કરેડ તારીયા, અને પંડવે મળાવી દેહ,
 તેણે સત ન બોયું આપણું, અને હરીસુ રાખ્યો નેહરે. ૧૧૮
 સતગુર કહેરે કલજુગમાં પીર સદરદીન સાચ હે, અને સાચા તે કરેડ ખાર,
 સાચા તે સાહેબને સરેવતા, તેણે ન કીધી વારરે. ૧૧૯
 સતગુર કહેરે પીર સદરદીન સાચ હે, તમે જુએ તે મુખન ભેવ,
 ચાર જુગના જીવ જીલીયા, એમ બોલ્યા ગુર સોહોદેવરે. ૧૨૦

